

Sneeuwblind
Ina De Man

De winter had het land in zijn greep en dat was lang geleden. 's Nachts doken de temperaturen onder het vriespunt en ook overdag werd het niet veel warmer dan twee graden. In het bergachtige zuiden van het land had het al een paar dagen gesneeuwd en veel mensen trokken tijdens het weekend naar de bosrijke streek om te genieten van de sneeuwpracht.

De koffiebar Latteratura in de Capucijnenstraat had een druk jaar achter de rug. Daarom had het team besloten om er na de koopjesperiode een verlengd weekend tussenuit te trekken.

'Misschien kunnen we aan mijn ouders vragen of we hun chalet mogen gebruiken,' had Maris geopperd. 'Het ligt in de Hoge Venen, boven op een berg. Het is er rustig en je kan er lange wandelingen maken.'

'Klinkt niet slecht,' moest Thomas toegeven. 'Maar is er ook wat te doen daar in de bergen?'

'Beneden in het dorpje wel, daar heb je alles wat je nodig hebt. Behalve een discotheek natuurlijk,' lachte ze.

'En gaan we met z'n drie of mogen de partners mee?' vroeg Thomas.

Die beslissing vergde iets meer overleg, Thomas wilde Marc graag meenemen en ook Maris vond het wel leuk om haar vriendje mee te nemen, maar Jasmijn was helemaal zo ver nog niet met Johan. Hun relatie was nog pril en hoewel haar collega's op de hoogte waren van haar gevoelens voor de inspecteur van politie, wilde ze niets forceren. Ze wilde wat ze hadden niet op het spel zetten. Uiteindelijk werd besloten om de partners thuis te laten, een paar dagen zonder hen zouden ze wel overleven.

Maris beloofde om haar ouders aan te spreken en de laatste avond voor hun avontuur in de bergen begon, sloot Latteratura een uurtje vroeger, zodat ze voldoende tijd hadden om grondig

te poetsen. Alle gebakjes die nog over waren en een paar flessen melk werden door Jasmijn naar het bejaardentehuis gebracht, zo zouden ze niet verloren gaan.

Op vrijdagochtend acht uur stond iedereen klaar met zijn bagage voor het huis van Thomas en Marc. Ze zouden met de terreinwagen van Marc gaan want die was beter geschikt voor winterse condities als sneeuw of modder. De bagage werd in de koffer geduwd en naast Maris werd een provisorische proviandkast ingericht met reismokken voor koffie, thee of warme chocolade. In een zak zaten ontbijtkoeken en broodjes. En hoewel de zon niet scheen, was iedereen toch in een uitgelaten stemming. Jasmijn keek er wel naar uit om haar collega's in een niet-professionele setting bezig te zien. Thomas hoopte dat er sneeuw zou liggen en Maris keek er naar uit om een bezoekje te brengen aan haar vakantie vriendin, die in het dorp onder aan de berg woonde.

Een uurtje later reed Thomas de afrit van een tankstation op voor een plaspauze.

'Brrr, het is hier heel wat kouder dan in de stad,' zei Maris en ze trok de rits van haar sneeuwjack dicht. Ze had er spijt van dat ze haar handschoenen in haar reistas had zitten, maar Jasmijn nam haar bij de arm en samen renden ze naar binnen, naar de relatieve warmte. Thomas controleerde nog even de bandenspanning en liep toen ook het winkelgedeelte in.

'Moeten we niet wat voorraad meenemen?' vroeg Jasmijn toen ze zag dat het tankstation ook een kleine supermarkt had.

'Ach, welnee. Beneden in het dorp is een volledig uitgeruste supermarkt, we kunnen er morgen wel even naartoe om het nodige te gaan halen. Jasmijn, jij had toch verse stoofkarbonaden

bij? En ik heb stokbrood bij, dus voor vanavond hebben we alles in huis, inclusief de drank.'

Even later waren ze opnieuw op weg, de stemming werd steeds beter. In de auto heerste een echt vakantiegevoel. Zeker toen het landschap veranderde van vlak naar bergachtig. Een paar kilometer verder zag Jasmijn plots een paar pluizige witte dingen op de autoruit vallen.

'Hé, sneeuw!' riep ze.

'Noem je dat sneeuw?' vroeg Thomas. 'Dat zijn gewoon een paar verdwaalde pluizen.'

Even later veranderden de pluizen in waterachtige dotjes op het raam. Het werden er steeds meer en ze werden ook dikker, zodat Thomas de ruitenwissers moest aanzetten om te zien waar hij reed.

'Oh, de sneeuw blijft liggen! Wat leuk,' kirde Maris vanop de achterbank. En inderdaad, langs de kant van de weg waar geen auto's reden lag er al een dun laagje sneeuw.

'Wat ben ik blij dat we Marcs terreinwagen genomen hebben en niet Jasmijns kleine wagentje. Deze machine is tenminste uitgerust om bij sneeuwweer in de bergen rond te rijden.' Thomas floot tevreden een deuntje terwijl hij de auto met vaste hand door het sneeuwgordijn loodste.

Een halfuurtje later verlieten ze de snelweg en zochten langs kleine dorpjes en donkere bossen hun weg naar het chalet van Maris' ouders. De zware wagen had geen moeite met de bergweg en toen ze parkeerden naast het chalet leek het wel of de rest van de wereld verdwenen was. Het enige wat ze zagen waren dichte dennenbossen waarvan de toppen bedekt waren met een dun laagje poedersneeuw.

‘Kom jongens, laten we eerst alles uitladen en opbergen. Daarna kunnen we onze broodjes opeten en een flinke wandeling maken.’

Dankzij de plattegrond die Maris’ vader had achtergelaten, liepen ze niet verloren in het bos en na een flinke wandeling van twee uur kwamen ze vermoeid maar uitgelaten weer bij het chalet aan. De houtkachel, die Thomas voor hun vertrek had aangestoken brandde nog gezellig en het was er heerlijk warm. Terwijl Jasmijn in de keuken de karbonades opwarmde en het stokbrood in de oven stak, zag ze door het raam dat het heviger was gaan sneeuwen. Ze had gehoopt op een gezellig lang weekend maar dat ze in dit winterwonderland zouden terecht komen had ze nooit durven dromen. Ook de twee anderen vonden het wel fijn dat het sneeuwde. Die avond speelden ze Rummikub en dronken warme rode wijn. Iedereen ging met een zalig gevoel slapen.

De volgende ochtend werd Jasmijn wakker van een fel wit licht dat door haar raam scheen. Ze was de vorige avond vergeten om de overgordijnen te sluiten en het vroege zonlicht op de sneeuw had een verblindend effect. Ze gooide het dekbed van zich af, liep naar het raam en schrok van wat ze daar zag.

‘Hé jongens, wordt eens wakker!’ riep ze. ‘We zijn ingesneeuwd!’ Vanuit de kamers van Maris en Thomas klonk een geknor, ze hadden nog geen zin om op te staan. Maar Jasmijn trok haar kamerjas aan en opende de deur van het chalet. De wereld buiten de behaaglijke warmte was wit en koud. De auto, die naast het huisje geparkeerd stond, was enkel nog aan de vorm te herkennen en van de weg naar het dorp was geen spoor meer te bekennen. Achter zich hoorde ze geschuifel en gesnuif.

‘Hé Mijn, doe die deur dicht, het is koud.’ Maris had zich in haar dekbed gerold en stond achter Jasmijn de slaap uit haar ogen te wrijven.

‘Koud wel, maar kijk eens hoe mooi!’

‘Mooi wel, maar hoe geraken we nu in het dorp?’

‘Hmmpfff, mijn terreinwagen kan alles aan.’ Ook Thomas stond in het deurgat, zijn zwarte haren staken alle kanten uit.

Een kwartiertje later had iedereen zich in zijn kleren gehesen en met z’n allen maakten ze de auto sneeuwvrij.

‘Zouden we het pad naar de weg ook niet vrijmaken, Thomas? Zo zie je toch niet waar je rijdt?’

‘Jawel hoor, daar waar er geen bomen staan ligt de weg. Wie gaat er mee naar het dorp?’

‘Ikke!’ riep Maris en ze sprong op de passagiersstoel. Thomas zette de wagen in trail modus en reed langzaam het pad af. Jasmijn besloot ondertussen het chalet op te ruimen en de tafel te zetten. Ze had superveel zin in versgebakken broodjes en warme chocolademelk, maar nog geen tien minuten later hoorde ze de wagen al terugkomen. Ze liep naar de deur en zag dat Thomas’ gezicht op zeven dagen onweer stond.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Steenlawine’ knorde hij, terwijl hij de deur van de wagen met een klap dichtsloeg. Door de kracht van de klap schoof er een flinke hoop sneeuw van het dak naar beneden en landde net voor zijn voeten.

‘Hoe kan dat nu? Hier in de bergen hebben ze toch van die speciale dingen langs de kant om steenslag op de weg te voorkomen?’

‘Ja, geen idee maar de weg is versperd en er is geen andere weg naar het dorp. We zitten hier vast. Zonder eten.’

Maris was naar de andere kant van het huisje gelopen en stond in het donkere bos te turen. 'Wat is er?' wilde Jasmijn weten.

'Er is nog een voetpad naar beneden. Hoe dan ook kunnen we niet wachten tot de weg vrijgemaakt wordt, hier staan maar twee huisjes. En we hebben geen voorraad dus we zullen langs het wandelpad naar beneden moeten. In de berging liggen rugzakken en bergschoenen, ik stel voor dat we niet al te lang wachten want het is koud en hoe eerder we terug zijn, hoe beter.'

Even later liepen drie eenzame figuurtjes achter elkaar door het eindeloze sneeuwlandschap, dat zich tussen de dennen had uitgespreid. Elk van hen had een rugzak op de rug. Maris, die deze streek het beste kende, liep voorop met een sneeuwbijs in de hand. Daarmee prikte ze voor zich in de sneeuw om te pijlen hoe diep hij was en werd hij te diep dan zocht ze een ander pad. Gelukkig boden de bomen voldoende bescherming want er was een koude wind komen opzetten die op de open vlakten tussen de bomen de sneeuw in hopen bij elkaar joeg.

Twee uur later arriveerde het groepje eindelijk in het dorp. Een tochtje dat met de wagen maar tien minuten duurde, leek te voet wel een eeuwigheid. Jasmijn was dan ook blij toen ze door de bomen de kerktoren ontwaarde.

'Jongens, ik stel voor dat Jasmijn en ik boodschappen gaan doen. Thomas, geef je rugzak even aan ons en ga jij naar de gendarmerie. Ze moeten zo snel mogelijk iemand sturen om die lawine na te kijken en op te ruimen, anders zitten we tot de lente vast.'

Jasmijn glimlachte, Maris bleef normaal altijd op de achtergrond maar hier nam ze stevast de leiding. Dankzij haar zouden

ze niet van honger en dorst omkomen. De rollen waren voor een keer eens omgedraaid, maar dat vond ze helemaal niet erg.

Terwijl de dames de hoogstnodige spullen bij elkaar zochten in de lokale supermarkt, maakte Thomas in zijn beste Frans aan de gendarme duidelijk dat ze afgesloten waren van de wereld maar dat ze dinsdagmorgen wel een zaak hadden die open moest gaan. De gendarme beloofde om te gaan kijken en daarmee was de kous af.

Toen Jasmijn en Maris met drie volle rugzakken terug buiten kwamen, stond hun vriend hen al op te wachten.

‘Zeg Maris, jij kent de weg hier tamelijk goed. Volgens die man van de gendarmerie zou de weg tot aan de splitsing vrijgemaakt zijn door de sneeuwruimer. Weet jij of er vandaaruit een pad naar boven gaat? Want als we dezelfde weg weer naar boven moeten door de sneeuw, dan zijn we pas tegen het avondeten boven.’

‘Hmmm ja, ik geloof van wel maar het is geen openbare weg. Hij hoort bij de grote chalet die een beetje verder dan de onze staat. Ze is eigendom van een of andere belangrijke zakenman en hij gebruikt de weg om rechtstreeks naar zijn huis te gaan. In de zomer scheuren zijn zonen daar met hun quads op en af.’

‘Misschien moeten we iemand zoeken die ons tot aan de splitsing kan brengen. Dan hoeven we niet zo lang door dat bos te baggeren.’

Net op dat moment kwam de plaatselijke gendarme buiten en wilde in zijn auto stappen, maar Maris herkende hem.

‘Hé Jean, attend!’ riep ze. Ze liep naar hem toe en onderhandelde even met hem. Al snel wenkte ze de twee anderen. ‘Kom, Jean moet toch naar de steenlawine gaan kijken, hij neemt ons mee tot aan het pad.’

Dat lieten Jasmijn en Thomas zich geen twee keer zeggen. Op een holletje liepen ze naar de politiewagen en installeerden zich op de achterbank terwijl ze hun rugzakken vol proviand op hun knieën zetten. Op de passagierszetel kwetterde Maris gezellig in het Frans met Jean, die blijkbaar blij was om haar te zien. Jasmijn en Thomas waren te moe om te luisteren, zeker als ze eraan dachten dat ze dadelijk nog een hele klim met zware rugzakken voor de boeg hadden.

Toen ze eindelijk weer bij de chalet waren aangekomen, wilden ze niets liever dan rusten maar hun hongerige magen maakten duidelijk dat er eerst voedsel op tafel moest komen. Het werd een snelle broodmaaltijd met verse thee maar dat vond iedereen prima. De rest van de dag besloten ze binnen door te brengen. Thomas had de houtkachel opnieuw opgestookt en terwijl Maris en Jasmijn elk met een boek op de sofa kropen, zette Thomas zich met zijn laptop aan de tafel.

Rond drie uur hoorde Jasmijn plots een onbekend gebrom, ergens buiten in de witte wildernis. Eerst dacht ze dat ze het zich verbeeld had, maar het gebrom werd luider en even later kwam er uit het bos een sneeuwscooter met daarop een man in politie-uniform.

‘Maris, ik denk dat je vriend Jean er is.’

Maris keek verstrooid op maar nu ook zij het gebrom van de sneeuwscooter hoorde, liet ze haar boek voor wat het was en liep naar de deur.

‘Eh bien, Jean. Wat is er aan de hand?’

De gendarme stapte af en klopte de sneeuw van zijn broek voor hij binnenkwam.

Jean sprak Nederlands maar niet zo goed, maar Jasmijn verzekerde hem dat ze allemaal genoeg Frans verstonden.

‘Toen meneer kwam vertellen dat er een steenlawine de weg versperde, was ik verbaasd,’ zei hij. ‘Meneer De La Salle, de eigenaar van de grote chalet hier wat verder, heeft speciaal lawinevallen laten plaatsen tegen de rotswanden zodat de weg altijd veilig zou zijn. Daarom ben ik daarstraks gaan kijken want het is vreemd dat ze na zo’n klein sneeuwduitje de geest zouden geven. En ik had gelijk, iemand heeft met de palen, die de netten moeten ondersteunen, geknoeid. Sommigen staan scheef, anderen zijn gewoon weggenomen. En nu vraag ik me dus af waarom.’

‘Sabotage?’ vroeg Jasmijn.

Jean haalde de schouders op. ‘Maar waarom? Meneer De La Salle is er niet en tenzij iemand het op jullie voorzien heeft kan ik me niet voorstellen waarom iemand de weg zou saboteren. Hebben jullie toevallig niks gehoord gisteren of deze nacht?’

Jasmijn en Thomas haalden hun schouders op. Maar Maris dacht na. ‘Ik ben deze nacht wakker geworden van een geluid. Ik kan je niet zeggen wat het was, want toen ik goed en wel wakker was, was ook het geluid weg.’

‘En weet je uit welke richting het kwam?’

‘Nee, het leek hier voorbij te komen maar ik heb geen idee uit welke richting.’

‘Kan het zijn dat het uit de richting van de grote chalet kwam?’ Het werd plots stil in de gezellige woonkamer.

‘U zei net dat de eigenaar er niet is,’ zei Jasmijn. ‘Misschien heeft iemand van de sneeuw en de gelegenheid gebruik gemaakt om in te breken? Ik hoorde namelijk van Maris dat de eigenaar behoorlijk rijk is dus...’

Jean stond op. ‘Ik ga kijken, jullie hebben gelijk.’

‘Wacht, wij gaan mee’ zei Thomas, en hij liep in de richting van de deur.

‘Nee, dat kan ik niet van u vragen. Als de dieven er nog zijn, kan het gevaarlijk worden.’

‘Welnee,’ zei Jasmijn. ‘Als ze gisteren of deze nacht hebben ingebroken dan hebben ze met opzet de weg geblokkeerd om ofwel de ontdekking van de inbraak zo lang mogelijk uit te stellen, ofwel om te voorkomen dat wij naar het dorp konden rijden en alarm slaan. Die zijn al lang weg, geloof me.’

Schoorvoetend gaf Jean toe en met z'n viereen ploegden ze door de sneeuw en liepen naar de grote chalet. Het was al snel duidelijk dat Jasmijn het bij het rechte eind had. Het raampje naast de deur was ingeslagen en toen Jean de deur opende, vonden ze de woonkamer helemaal overhoop. Aan de muren was duidelijk te zien dat er schilderijen hadden gehangen, nu was er enkel nog een verkleurde plek te zien. Verder waren er kasten opengebroken en de inhoud van de meeste laden lag uitgestrooid op de grond.

‘Et maintenant?’ vroeg Jean zich af. ‘En nu?’

‘De inbraak is waarschijnlijk deze nacht gepleegd. In de hal zie je opgedroogde vlekken van water en omdat het de dagen voor de sneeuwval droog is geweest komen die vlekken waarschijnlijk van sneeuw die aan laarzen is blijven kleven. Dat wil zeggen dat de dieven aan onze chalet voorbij zijn gekomen en dat heeft Maris gehoord zonder het te weten.’

‘Dat wil zeggen dat ze met een auto vertrokken zijn,’ zei Maris

‘Zeg, maar zijn we hier gisteren niet voorbijgekomen tijdens onze wandeling? Misschien staat er iets op de foto's die we genomen hebben.’ Jasmijn haalde haar telefoon uit haar zak.

‘Dat kunnen we beter op de laptop doen,’ vond Thomas dus trok ons trio, samen met de gendarme terug naar het chalet van Maris’ ouders. Zodra alle foto’s van de vorige dag waren geüpload naar zijn laptop, sorteerde hij ze volgens onderwerp. Bomen, sneeuwlandschap, sporen van dieren in de sneeuw, het chalet...

‘Kijk, daar!’ wees Jasmijn. Op een van de foto’s had ze een auto gezien. Thomas zocht naar nog meer foto’s van de wagen, die naast het huis van De La Salle geparkeerd was.

‘Kan je een beetje inzoomen?’ Maris probeerde de nummerplaat te lezen. En hoewel ze een beetje wazig was, was het nummer duidelijk te herkennen.

‘Non de dju!’ zei Jean. Hij haalde zijn diensttelefoon uit de zak van zijn jack en belde het bureau op. De nummerplaat werd onmiddellijk geseind, het zou niet lang meer duren voor de dieven gevat werden.

‘Wanneer gaan jullie weer naar huis?’ vroeg hij.

‘Wel, dat zal afhangen van hoe snel de lawine opgeruimd is, maar normaal rijden we maandagnamiddag weer terug.’

‘Zeer goed, jullie hebben mij ontzettend geholpen, waarvoor dank uiteraard. Moest ik jullie niet meer zien voor maandag zeg ik alvast bon voyage.’

Maandagochtend werd Jasmijn wakker van een schrapend geluid dat vergezeld werd door het geluid van vallende stenen. Ze schrok en sprong uit haar bed. Waar kwam het geluid vandaan? Ze trok de deur van het chalet open en nu hoorde ze het nog veel luider. De temperatuur was gestegen en de dooi was ingezet. Smeltwater drupte overal van de zwarte dennen en de weg werd langzaam weer zichtbaar. Maar het geluid kwam van verder weg, van achter de bocht.

‘Hé jongens, hoor eens! Volgens mij zijn ze de weg aan het vrijmaken. Het ziet er naar uit dat we vandaag toch nog naar huis kunnen.’ Ook Thomas en Maris hadden het gehoord en samen keken ze door de openstaande deur naar het wegsmeltende landschap voor het huisje.

Het geluid van de werkzaamheden ging heel de dag onverminderd voort, maar toen ze gepakt en gezakt klaar stonden om te vertrekken, hield het plots op. Even later kwam er een politiewagen de hoek om met Jean achter het stuur.

‘Ah Jean, kom je ons uitzwaaien?’ Maris lachte de vriendelijke gendarme toe.

‘Ah oui, maar ik ben ook de bringer van goed nieuws. De barricade is opgeruimd dus jullie kunnen weer door. En zo’n kwartiertje geleden kreeg ik bericht dat de dieven gevat zijn. Meneer De La Salle zal wel wat opruimwerk hebben maar hij heeft tenminste al zijn spullen terug.’

Thomas laadde alle bagage weer in de terreinwagen en na een laatste blik op hun weekendhuisje reden ze de weg naar het dorp weer af. De figuur die hen uitzwaaide werd steeds kleiner tot ze achter de bocht verdween.

Dit kortverhaal werd je gratis aangeboden door uitgeverij Hamley Books.

Wil je meer weten over onze boeken? Bekijk dan zeker onze website via www.hamleybooks.be¹

---

1. <http://www.hamleybooks.be>

